

Alfons Navarret

Un bell cadàver barroco a l'avinguda deserta

Premi València
de poesia en valencià

Premi «València» de poesia en valencià

Aquesta obra obtingué el Premi «València» de poesia en valencià 2025 que convoca la Institució Alfons el Magnànim-CVEI. El premi va ser atorgat per un jurat presidit per Francisco Teruel, diputat de Cultura de la Diputació de València, i integrat per Àngels Gregori, Rubén Luzón, Irene Mira, Marc Senabre i Josep Vidal, que actuà com a secretari.

ÍNDIX

<i>UN BELL CADÀVER BARROC</i>	
<i>A L'AVINGUDA DESERTA</i>	7
Les peticions absurdes que sempre s'acompleixen	13
A escena	15
Lletres d'impremta	17
Silenci!	19
Estudi d'arquitectura	21
Crònica realista	23
Certesa	25
Una altra mitjanit	27
Castells que cauen	29
'Acqua'	31
Ni jo	33
35	35
Números falsos	37
Programació	38
Essències	40
L'altre	42
Contemplació	44
Antimoments	46
Moments	48
Per no encertar	49
Les deu	51

Darrer silenci	53
‘Rue de la Harpe’	54
Sentiment de culpa	56
I les flors?	58
I ell diria	60
Un plànol	62
Lliçons particulars	64
Bàsicament	66
La nit més perfecta	68
La societat	70
Distàncies	72
La representació voluntària	74
En benefici	76
‘Story’	78
I acció	80
Crònica d’un altre	82
Ho diria	84
‘The word origins’	86
Extrems	88
EPÍLEG. SER-HI SENSE SER VIST	91
NOTA BIOGRÀFICA	95

UN BELL CADÀVER BARROC
A L'AVINGUDA DESERTA

A la meua família

Als meus amics

*Per tots els moments compartits,
l'única realitat autèntica que ens justifica
en un món cada cop més hostil.*

Les paraules
han madurat dins mi com una fruita.

JOSEP MARIA LLOMPART

el millor
salt al buit
és aquell que comença

XAVIER ROVELLA I VIVES

LES PETITIONS ABSURDES QUE SEMPRES'ACOMPLEIXEN

et passen les hores
–t'he dit
sempre—
i ja tota espera
és aquest fer *rien de rien*
i aixecar la mirada
com un fanal a punt d'extingir-se
un so
una taca en un cert indret que prefereixes
ignorar
i així s'acosta a ella
li lleva de l'esquena un pes, un pes de sobre
és com un sac de formigó
que es barrejarà adequadament, fent voltes,
com dins d'un cistell,
gira i roda i rodola muntanya amunt
—però és que les coses
mai són com podrien ser— i llavors
cal trencar les barques
avançar sobre terra cremada
tindre les mans foradades de tocar un cos
i un altre

com una addicció, el llenguatge és un llop, se t'acosta,
obri llavis i es cruspeix la fam
i va directe a la tercera porta, la de darrere,
que si s'obri, llança un
gemec, ample, i mostra les dents i les hores.

A ESCENA

l'escena es
repeteix
com una intermitència
però això no arriba a fer justícia
i aquell monstre que fou
o diu *monstre* i fuig per la tercera cova on es
guareix el diner de certes històries de faules
i així
conta un poc
i pren el braç sencer
la posició fixa del detonant que travessa la
barrera del so i el gest salvatge
a punt de fer un clot o un glop al
got, al
pitxer, a
la bassa de licor cremat que bull només
passar-hi llavis,
però ell ni amb això,
la fusta tacada, un dia aturat sota
l'ombra d'una
figuera seca,
i a mala ombra tot seran puces,
figurins, malabaristes, llogadors de barrets

que deixen passar la pluja,
però ara a l'escenari, ens esperen,
un grup de turistes, poca cosa, un gest
i a replegar les pelletes dissecades d'aquest forn
que és la nit.

LLETRES D'IMPRESSA

alça el cap
una lletra
soledat amunt
anuncis per paraules que pesen com una roda de molí
al coll
sí, al coll
capital del dolor
però no la veurem com toca
la pell
aquesta porció insignificant d'ànima en daurats
i fregits
que supuren una salsa tèrbola
això és, terrible
impronunciable
el cuiner remou la cullera
i ompli el plat
però nosaltres no, no ens abelleix
ho ha sentit bé
—com la pedrada, sí, com el colp de bastó
a l'esquena
sí, estem plens
i parlàvem
en això